

NO M'HO DEMANIN

Pablo Neruda

Demanen alguns que aquest assumpte humà
amb noms, cognoms i laments
no el tracti a les fulles dels meus llibres,
no li doni l'escriptura dels meus versos:
diuen que aquí morí la poesia,
la veritat és que sento no agradar-los,
els saludo i els trec el meu barret
i els deixo viatjant a el Parnaso
com rates alegres en el formatge.
Jo pertanyo a una altra categoria
i sols un home sóc de carn i os,
per això si apallissen al meu germà
amb el que tinc a mà el defenso
i cada una de les meves línies porta
un perill de pólvora o de ferro,
que caurà sobre els inhumans,
sobre els cruels, sobre els superbs.
Però el càstig de la meva pau furiosa
no amenaça als pobres ni als bons:
amb la meva llanterna busco als que cauen,
alleugereixo les seves ferides i les tanco:
i aquests són els oficis del poeta
de l'aviador i del picapedrer:
hem de fer quelcom en aquesta terra
perquè en aquest planeta ens pariren
i s'han d'arreglar les coses dels homes
perquè no som ocells ni gossos.
I bé, si quan ataco el que odio,
o quan canto a tots els que estimo,
la poesia vol abandonar
les esperances del meu manifest
jo segueixo amb les taules de la meva llei
acumulant estrelles i armaments
i en el dur deure americà
no m'importa una rosa més o menys:
tinc un pacte d'amor amb la bellesa:
tinc un pacte de sang amb el meu poble.

NO ME LO PIDAN

PABLO NERUDA

*Piden algunos que este asunto humano
con nombres, apellidos y lamentos
no lo trate en las hojas de mis libros,
no le dé la escritura de mis versos:
dicen que aquí murió la poesía,
dicen algunos que no debo hacerlo:
la verdad es que siento no agradecerles,
los saludo y les saco mi sombrero
y los dejo viajando en el Parnaso
como ratas alegres en el queso.
Yo pertenezco a otra categoría
y sólo un hombre soy de carne y hueso,
por eso si apalean a mi hermano
con lo que tengo a mano lo defiendo
y cada una de mis líneas lleva
un peligro de pólvora o de hierro,
que caerá sobre los inhumanos,
sobre los crueles, sobre los soberbios.
Pero el castigo de mi paz furiosa
no amenaza a los pobres ni a los buenos:
con mi lámpara busco a los que caen,
alivio sus heridas y las cierro:
y éstos son los oficios del poeta
del aviador y del picapedrero:
debemos hacer algo en esta tierra
porque en este planeta nos parieron
y hay que arreglar las cosas de los hombres
porque no somos pájaros ni perros.
Y bien, si cuando ataco lo que odio,
o cuando canto a todos los que quiero,
la poesía quiere abandonar
las esperanzas de mi manifiesto
yo sigo con las tablas de mi ley
acumulando estrellas y armamentos
y en el duro deber americano
no me importa una rosa más o menos:
tengo un pacto de amor con la hermosura:
tengo un pacto de sangre con mi pueblo.*